

кръгъ, като на човѣкъ, който не е спалъ добръ. Лицето ѝ пъкъ бѣше блѣдо, много блѣдо. „Хайде, каза си тя, хайде, рѣшихъ“. И отиде при майка си. Майка ѝ, която се рѣшеше тогава, почуди се, като я виде толкова рано, но не ѝ каза нищо. Милка се изправи задъ стола, помилва косата на майка си и послѣ пригърна съ едната ръка главата ѝ, и, като я приближи до устнитѣ си, залѣпи ѝ една горѣща цѣлувка. Майка ѝ я остави да върши, каквото иска и си мълчеше. Тя знаеше, че момиченцето ѝ имаше да ѝ каже нѣщо!

VI.

Срѣщата на Милка съ Стоянка.

— Слушай, мамо, каза Милка, вчера вечерята леля ме заведе у Живкини . . . и до като тя говореше съ нея, азъ отидохъ при Стоянка. Бѣдната! Сѣ тамъ сѣди на онзи столъ! Не може да пристѣпи, защото болнитѣ ѝ крака не я държатъ нито една минута! Азъ ѝ разказахъ много-много нѣща, па даже я и разсмивахъ. Тя ме попита отъ кого съмъ научила тѣзи хубави и полезни разказчета и други нѣща, а азъ ѝ отговорихъ:

— Миличка, Стоянке, всичко това го научихъ и запомнихъ отъ моето дѣтско илюстрировано списание „Другарка“, тогава ѝ показахъ най-първия брой, който имахъ у себе си въ папката. Тя погледа хубавитѣ картинки, по прочете тукъ-тамъ списанието, и много ѝ се хареса; като ми го връщаше, каза ми:

— Кой ти го изпраща това списание.

— Мене ми го праща редакцията, която се намира въ Пловдивъ, отговорихъ азъ, записана съмъ за него.

— Ахъ! Ами колко му е цѣната за 10-тѣхъ книжки прѣзъ годината?